Anàlisi dels delictes d'una sentència política cruel

written by Lluís Busquets | 24 d'octubre de 2019

Aquesta publicació és la tercera de cinc articles que conformen una anàlisi compassada de la sentència de l'1 d'octubre.

Els articles anteriors es poden llegir en els enllaços següents:

1. Anàlisi dels pressupòsits d'una sentència política cruel

2. Anàlisi de la materialitat d'una sentència política cruel

3. Els Delictes

És conegut. Per al delicte de **rebel·lió**, segons l'art. 472 de *Codi Penal* (*CP*), l'alçament ha de ser *violent* i *públic* per assolir determinats objectius, com ara, derogar o modificar total o parcialment la Constitució (supòsit 1r) o declarar la independencia d'una part del *territorio nacional* (supòsit 5è). El TC, en la sentencia 199/87, donà per suposada la *violència* en tota *rebel·lió*, que definí com la "realitzada per un grup que té el propòsit d'ús il·legítim d'armes de guerra o explosius, amb una finalitat de produir la destrucció o perversió de l'ordre constitucional". No es podía aplicar als acusats aquest delicte com tampoc el "*provocación, la conspiración y la proposición para cometer rebelión…*" de l'art. 477. (**Marchena** dedica les pàgs 263-275 de la sentència per demostrar que no hi va haver ***rebel·lió***). Per a la ***sedició*** l'alçament hauria d'haver estat públic i tumultuari amb la finalitat d'"*impedir, por la fuerza o fuera de las vías legales, la aplicación de las Leyes o a cualquier autoridad, corporación oficial o funcionario público, el legítimo ejercicio de sus funciones o el cumplimiento de sus acuerdos, o de las resoluciones administrativas o judiciales*" (art. 544 del CP). En ambdós delictes hi ha la nota d'*alçament públic*

—això és, 'notori i evident'—, però la segona no implica violència. El problema és que l'alçament no va ser més gros que certes concentracions (taxistes, 11 S, desnonaments…) i que és incongruent considerar tumultuari un alçament, en el qual ningú no tocà ni una sola de les armes llargues dins d'uns vehicles i, per tant, en comptes de parlar de deordres, resistència a l'autoritat o d'altres delictes menors, la Sala 2a s'inventa el de tumult i construeix jurídicament delicte de sedició.

Seguint l'art. 545 del delicte de ***sedició***, amb concurs medial pel delicte de malversació, **O. Junqueras** ha estat condemnat a 13 anys i **R. Romeva**, **J. Turull** i **D. Bassa**, a 12. (Val a dir que la sentència —**Marchena** no és tan curós com diuen— atribueix a **Bassa** el paper de consellera d'educació per haver deixat els col·legis electorals, cosa que pertanyia a **Ponsatí**). Només per sedició, es condemnà **C. Forcadell** a 11,5 anys (només comprensible entenent-la com autoritat) i **J. Forn** i **J. Rull** a 10,5. Finalment, **S. Vila**, **C. Mundó** i **M. Borràs** a 60.000 € de multa. Tots amb les corresponents inhabilitacions. Una ignomínia cruel, perquè **Marchena**, amb l'aparença de les seves bones formes, ha comprat els relats de testimonis dubtosos (el del vaixell de Palamós, el de **Forcadell** animant els concentrats, els de la passivitat dels Mossos) i ha bandejat el de testimonis més autoritzats.

Caiguda ***rebel·lió***, **Pablo Llarena** no queda gens bé. Els líders catalans van ser sotmesos a presó preventiva, contra el parer del Grup de Treball de l'ONU, perquè **Llarena**, com a instructor, ho va voler així. Acusats de ***rebel·lia***, els aplicà l'article 384 bis de la *Llei d'Enjudiciament Criminal* (LECrim), que iguala els individus terroristes amb els rebels, per retenir-los en presó. En castellà, fa així: «*Firme un auto de procesamiento y decretada la prisión provisional por delito cometido por persona integrada o relacionada con bandas armadas o individuos terroristas o rebeldes, el procesado que estuviere ostentando función o cargo público quedará*

automáticamente suspendido en el ejercicio del mismo mientras dure la situación de prisión.» Per això, a inicis del 2018, no se'ls deixà anar a prendre possessió del seu escó al Parlament català i durant el mes de maig del 2019 es va seguir la mateixa doctrina per privar-los de la immunitat que els atorgava el seu escó de les Corts (eleccions del 28-IV), tot soscavant de drets socials i polítics seus i fins i tot dels seus electors. Només que **Marchena**, conscient que aquelles matusseres incursions del judicial en el poder legislatiu per part de **Llarena** podien resultar cares a Estrasburg, ho encolomà a la mesa de les cambres i se'n rentà les mans (donà als interfectes un matí per prendre possessió i tornar a la garjola). Quant a les municipals i europees del passat 26-V, es permeté que **Forn** prengués possessió de la regidoria de l'Ajuntament de Barcelona durant un matí, però no es va resoldre la qüestió de **Junqueras**, elegit com a europarlamentari (com **Puigdemont** i **Comín** a l'exili): se li prohibí d'anar jurar la Constitució i s'interposà una qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre la seva immunitat, qüestió encara no resolta. Ara bé, sense ***rebel·lia***, se'ls podia sotmetre a l'endimoniada aplicació del 384 bis de la LECrim i deixar-los en presó preventiva? El dany és irreversible. Les raons d'estat ja irreversibles topen amb les raons de dret. **Llarena** sabia, com **Marchena**, que el 384 bis neix després de l'article 55.2 de la Constitució, que regula l'estat d'excepció o de setge a l'Estat espanyol i també parla "*de bandes armades o elementos terroristes*". Ara, sense rebel·lió, queda amb el cul a l'aire i deixa un camí abonat per als advocats. I, vist que no hi va haver cop d'estat, **Rivera** i sequaços també han quedat amb les vergonyes a la vista: demanaran excuses per haver parlat de cop i haver titllat de colpistes els líders independentistes?

La condemna per ***sedició*** proposada per l'advocacia de l'estat, tanmateix, no es basa gaire en l'1-O, gairebé gens en la DIU (el concepte només surt 7 vegades en la sentència) sinó en les declaracions sobre la concentració davant la Conselleria

d'Economia el 20-IX. Hi havia policies, mossos, guàrdies civils que es van poder tornar durant tot el dia i testimonis com el de **Lluís Llach** i d'altres persones rellevants que van ser allà al davant bona part de la jornada. Però s'han imposat altres testimonis com el del 6-III, de **Montserrat del Toro** o el de **Carles Hernàndez** del 6-V. La primera, Lletrada judicial del Jutjat 13, va fer els escorcolls a la conselleria i, escagarrinada, no gosà sortir de l'edifici enmig de la gent malgrat el passadís que li havien fet voluntaris de l'ANC; després de demanar un helicòpter (!), amb l'ajut dels mossos, va sortir pel terrat (no teulat) del Coliseum. Segons ella, la gent escometia tumultuàriament la porta de la conselleria per entrar, cosa absolutament falsa, i s'obstaculitzà la seva feina (per alguna cosa fou condecorada el passat 9-X). El segon, cap de la BRIMO, deixà **Sànchez** a l'alçada del betum. Les seves exageracions han tingut més crèdit que d'altes testimonis, sobretot el d'una autoritat mundial com **John Paul Lederach**, qui, el 22-V, deixà clar davant del tribunal el concepte de desobediència civil i lluita no-violenta, lligat al de pacifisme i als moviments d'alteritat (respecte a l'altre que pensa diferent). "La desobediència civil és una transgressió de la llei de forma conscient, pública, col·lectiva i amb la voluntat de generar canvi social". Per a ell, "el 20-IX-17 no va ser només un acte de desobediència civil; era un acte de no col·laboració". Després d'analitzar atestats policials i visionar centenars de vídeos, va fer un informe: "En tot moment els líders demanaren calma, ordre, democràcia, pacifisme. **Cuixart** i **Sànchez** no convocaren la concentració, però un cop feta realitat, se'n responsabilitzaren i la desconvocaren, contra molts que no ho volien. Els vehicles? Simples danys: calar-los foc hagués estat violent". Pel que feia a l'1-O, "la gent volia endarrerir la intervenció dels agents i permetre el procés de votació. No tenien preparació per entomar l'arribada de les FCSE i els mancà disciplina, però dominà la no-violència. Potser hi va haver una dosi important d'improvisació i de manca d'experiència…". **Marchena** li esmena la plana i li dedica

les pàgs 234-242 de la sentència per explicar-li els límits de la desobediència civil. Què s'havia pensat?